

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 9. april 2021

Sag BS-44953/2020-HJR

HK Danmark som mandatar for A
(advokat Jacob Goldschmidt)

mod

Tandlægeforeningen som mandatar for X Tandlægecenter ApS
(advokat Thea Præstmark)

I tidligere instans er truffet afgørelse af Sø- og Handelsretten den 3. november 2020 (BS-16241/2020-SHR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lars Hjortnæs, Oliver Talevski og Jan Schans Christensen.

Påstande

Appellanten, HK Danmark som mandatar for A, har nedlagt påstand om, at Højesteret antager sagen til realitetsbehandling.

Indstævnte, Tandlægeforeningen som mandatar for X Tandlægecenter ApS, har tilsluttet sig påstanden.

Sagsfremstilling

Sø- og Handelsretten fandt ved dom af 3. november 2020 bl.a., at X Tandlægecenters ophør af uddannelsesaftalen med A ikke var udtryk for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af alder, jf. forskelsbehandlingslovens § 1, stk. 2 og 3. Af Sø- og Handelsrettens begrundelse fremgår bl.a.:

”Det er ubestridt, at A og X Tandlægecenter ApS den 9. april 2019 indgik en uddannelsesaftale om tiltrædelse den 1. maj 2019, hvorefter

Tandlægecenteret den 24. april 2019 meddelte A, at hun alligevel ikke skulle tiltræde stillingen.

Det er ligeledes ubestridt, at Tandlægecenterets begrundelse for at bringe aftalen til ophør var, at Tandlægecenteret ikke så sig i stand til at betale det tillæg for tre års dokumenteret erhvervs erfaring, som A var berettiget til, jf. erhvervsuddannelseslovens § 55, stk. 2, og overenskomstens § 28, stk. 3.

På denne baggrund er retten enig i Tvistighedsnævnets afgørelse om, at ophøret af uddannelsesaftalen ikke kan anses for at være sket på baggrund af direkte forskelsbehandling som følge af alder, jf. forskelsbehandlingslovens § 1, stk. 2.

Retten finder tillige, at der ikke er påvist en sådan sammenhæng mellem overenskomstens tillæg for erhvervs erfaring og alder, at Tandlægecenteret kan anses for at have begået indirekte forskelsbehandling ved at bringe uddannelsesaftalen til ophør under henvisning til tillægget, jf. forskelsbehandlingslovens § 1, stk. 3.”

Anbringender

HK Danmark som mandatar for A har til støtte for, at betingelserne for anke til Højesteret er opfyldt, jf. retsplejelovens § 368, stk. 4, anført bl.a., at sagen vedrører et generelt spørgsmål om sammenhængen mellem erhvervs erfaring (anciennitet) og alder, der er principielt og har betydning for mange ansættelsesforhold samt væsentlig samfundsmæssig rækkevidde. Spørgsmålet er ikke tidligere påkendt af domstolene, og der foreligger ikke afgørelser fra EU-Domstolen, der fortolker det bagvedliggende direktiv, jf. Rådets direktiv 2000/78/EF, i en relevant kontekst.

Tandlægeforeningen som mandatar for X Tandlægecenter ApS har tilsluttet sig, at sagen er principiel og har generel betydning for rets anvendelsen, og har til støtte herfor henvist til bl.a. EU-Domstolens dom af 5. marts 2009 i sag C-388/07 (Age Concern) og Ligebehandlingsnævnets kendelse nr. 10409 af 14. december 2011.

Højesterets begrundelse og resultat

Af retsplejelovens § 368, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved lov nr. 84 af 28. januar 2014 om ændring af retsplejeloven mv. (Sagstilgangen til Højesteret), fremgår, at domme, der er afsagt af Sø- og Handelsretten, kan ankes til Højesteret,

”hvis sagen er af principiel karakter og har generel betydning for rets-
anvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig ræk-
kevidde i øvrigt, eller hvis andre særlige grunde i øvrigt taler for, at sa-
gen behandles af Højesteret som 2. instans.”

Den indankede dom angår, om det var i strid med forbuddet mod forskelsbe-
handling på grund af alder, jf. forskelsbehandlingslovens § 1, stk. 2 og 3, at X
Tandlægecenter bragte uddannelsesaftalen med A til ophør under henvisning
til, at tandlægecenteret ikke så sig i stand til at betale det tillæg for tre års doku-
menteret erhvervs erfaring, som A var berettiget til.

Højesteret finder, at dette spørgsmål ikke har en sådan principiel karakter, at
betingelserne for anke til Højesteret er opfyldt, jf. retsplejelovens § 368, stk. 4, 2.
pkt.

Herefter, og da der ikke i øvrigt er særlige grunde, som taler for, at sagen skal
behandles af Højesteret som 2. instans, afviser Højesteret anken, jf. retsplejelo-
vens § 368, stk. 6, 2. pkt., jf. stk. 4, 2. pkt.

THI BESTEMMES:

Denne ankesag afvises fra Højesteret.